

Tavaszkunk örö módája

A tavasz új érzésekkel, élményekkel, illatokkal, ízekkel leheli életre a megdermedt, száraz avar mélyét. A téli, megfagyott világ a pillanatok monotonitásának lassú köntösét levedli, arcokat rajzol a lecsupaszított valóságra, mosolyleplet terít a mosolytalanság szobrára. Ami zord és kegyetlen volt, egyszer csak megtelik jósággal és szeretettel; s a lány szellő kedves, hamvas kézfejjével simogatja a feledés homályába. A kikelet édes rímmadarai étellel telítik a fatörzsek csupasz koronáját, s az a messzeségből habcsókfelhőnek sejlik, a madarak zengő dallama tündérkoncerttel köszönti a pillangók türkizkék selyemtáncát. S a lány melegben – mint József Attila írta – tapsikolnak a jázminok. A újjászületett Lícium-fa újra zöldell, a tavaszi zápor mennyei mannával élteti évszázados gyökérhajzuhatagát.

A mi lelkünk is levedli ódonfekete kérgét, álmunkból eszmélve a szerelem lány melegében hajtjuk le fejünk. Márai jósággal intette figyelmünket: a lélek az, mely halhatatlan és farkasszemet néz a világgal. S ki lehet-e fejezni szebben szívünk legmélyebb rejtekének örö módáját, mint az irodalom fennkölt nyelven, mely egyszerre ápol, táplál s nyugvást ad. Nyugodalmat akkor, amikor egy angyalarcú lényben felfedezzük lelkünk másik felét, s úgy szeretünk valakit, ahogy csak anyja tudja gyermekét. Ápol, mikor fáradt, csüggedt kezünket a másikéba tesszük, mikor a veszedelem zaja nesztelen lecsendesül, mikor táplálékhoz jutunk egy falatnyi csókban, egy cseppnyi ölelésben.

Hálával zenghetjük költőink, íróink nevét, akik megélték, kimondták és leírták azt, amihez a titkok kulcsa mindannyiunk kezében ott van: a szerelmet. Feledtetik velünk a képmutató képtelenség szikár világát, és ráébredsznek bennünket arra, amit Németh László hitelt vallott: az ember csak a lelki tulajdonságokba tud igazán beleszeretni. Gyémántta csiszolódhat két, a föld mélyén elrejtett széndarab, miközben megtanulják azt, hogy a leghidegebb verem is tüzet rejthet magában, s a kietlen sivatag is oázist szül. Csupán rá kell döbbsenünk: a feltámadás nemcsak a természet, hanem az emberi jóság legmagasztosabb cselekedete is.

Harmati Edina

Köszeghy Áron felvétele

386 nem

Idegesen tördelte a nagy tömzsi ujjait, a lábaival dobogott a padok alatt, pupillája teljesen kitágult, verejtékezett a homloka. Ennyire éber régen volt már. A melléte elhelyezett újságját és laptopját a padra kellett áttennie, mivel helyet akartak foglalni. Meglepődött, ilyen sem volt még, hogy az újságjainak, jegyzeteinek, mobiltelefonjának ne legyen külön helye. Tömötté vált a terem, bármerre nézett, nyüzsgő, suttozó alakok vették körül. A megszokott csendet és ürességet egyszeriben hiányolni kezdte. Minden széken ült valaki, akkor tehát itt van mindenki. Mind a 386-an. Hirtelenjében apróvá vált a terem, amely még tegnap visszhangzott a csendtől. Kellott egy kis idő, mire a tömeg elcsendesült, s nyilvánvalóvá vált, hogy az első napirendi pont a képviselők számának csökkentéséről szóló döntés lesz.

Kovács Anikó

TARTALMUNKBÓL:

A Liszt-díjas Berkesi Sándor 1967. óta a Debreceni Református Kollégiumi Kántus karnagya, munkája során a hagyományok tisztelete vezérli.

(2. oldal)

Fodor Péter kritikus szerint a digitális tér már most is sokat átvesz a korábbi papír-alapú kultúraforgalmazásból. E folyamat a jövőben erősödni fog.

(5. oldal)

Az elismert riporter, Vujity Tvrtko könyveiben mindig olyan hétköznapi hősookról ír, akik nem színes-szagos címlapokon szerepelnek.

(6. oldal)

Az asszonyokat pedig így szólította meg az angyal: „Ti ne féljétek! Mert tudom, hogy a megfeszített Jézust keresitek. Nincsen itt, mert feltámadt, amint megmondta. Jöjjetek, nézzétek meg azt a helyet, ahol feküdt. És menjetek el gyorsan, mondjátok meg a tanítványainak, hogy feltámadt a halottak közül...”

(Mt 28,5-7)

A hit ajándéka

Negyvennégy éve a Debreceni Református Kollégiumi Kántus Liszt-díjas karnagya, aki – ahogy Bölcskei Gusztáv püspök fogalmazott – ajándék, az énekelte Evangélium fáradhatatlan hirdetője, a fiatalok elhivatott tanára. *Berkesi Sándort* a hagyományok tisztelete vezérelte és vezérli a mai napig az úton, mely határainkon innen és túl egyaránt hirdeti a hit, az összetartozás és a szeretet fontosságát.

» *A Kántus vezetését 1967-ben vette át. Milyen küldetéssel, szakmai, lelki tanítással indult neki ennek az útnak? Kik voltak azok az elődök, akiknek munkáját példaképp követni akarta?*

» A zeneakadémiai öt esztendőm élményét említem. Nekem ezek az évek egybeestek Kodály Zoltán életének utolsó öt évével. Olyannyira, hogy a diplomakoncertemre – nem akartam hinni a szememnek – ő is eljött, három hónappal a halála előtt. Nekem ez életre szóló indíttatás volt. A Kodály-tanítványok vagy tanítottak, vagy úgy fogadtak barátságukba, hogy bár nem tanítottak, de tanítványként közel engedtek magukhoz. Gárdonyi Zoltán professzor tanított, az ő révén kerültem Debrecenbe. Hozzá fordult az Egyházkerület vezetésége: tud-e valakit, aki átveszi a gimnáziumi énekórákat, a Kántus vezetését, és részt vesz a kántorképzés munkájában is. Az a megtiszteltetés ért, hogy engem szólított meg, én pedig szívesen jöttem, hiszen egy ilyen több száz éves iskola oktatójának lenni rögtön az egyetem után úgy, hogy még nedves a tinta az

indexbeírásomban, óriási lehetőség volt. A tanáraink között említem még Ádám Jenőt, a magyar zene-pedagógia egyik nagy egyéniségét, a Kodály-módszer kidolgozóját. Amit ma Kodály-módszernek nevezünk, az Ádám Jenő-módszer is. Bárdos Lajos volt tanáraink közül a másik útmutatóm, példaképem. Ő műveket írt, dedikált a Kántusnak és leveleztünk is. Nagyon sokat köszönhetek neki. Összefoglalva: Kodály Zoltán és tanítványai voltak a közvetlen útmutatók, mindnyájukat példaképemnek tekintem.

» *A hagyományok tisztelete, ápolása a sikeres munka egyik záloga volt, mint ahogy az is, hogy például többek között az előbb említett Gárdonyi Zoltán is írt művet a Kántusnak. Jól gondolom, hogy a szakmai díjak mellett ez is egy fajta lelki támaszt, erősítést nyújtott?*

» Igen. Konkrét példát is hadd említsék. A Gályarabok megszabadulásának évfordulójára Szokolay Sándor is írt egy kantátát, amit ugyan nem nekünk dedikált, hanem a budapesti Lutheránia ének és zenekarának. Nekem annyira megtetszett ez a darab, hogy megtanítottam akkor nemcsak a Kántusnak, hanem az Orvostudományi Egyetem általam vezetett énekkarának is. A két kórus és a Debreceni Filharmonikus Zenekar együtt énekelte a Szent Anna-székesegyházban Szokolay Sándor oratóriumát. Ez is meghatározó élmény volt. Vass Lajos a Furor bestiae című gályarab-kantátát komponálta nekünk, egy háromnegyed órás vegyes karra, orgonára írt darabot. A harmadik Gárdonyi Zoltán Memento-ja volt Szenvedésből szabadulásra alcímmel. Így mind a három kantáta előbb vagy utóbb a repertoárunkban szerepelt.

» *Liszt Ferentől származik az a kijelentés, „Vezércsillagom az legyen, hogy Magyarország egykor büszkén mutathasson rám”. 1997-ben a Kántust Magyar Örökségdíjjal tüntették ki. Ez talán máig az egyik legnagyobb elismerés.*

» Én is így látom, annál is inkább, mert kórusként elsőnek kaptuk. De ezt nemcsak a kórus, hanem az Alma Mater is kapta. Az iskolának a több százéves tradíciója. A Kollégium összegyűjtötte a tehetséges falusi fiatalokat, és kiképezte lelkészekké, pedagógusokká, ők aztán mentek szerte az országban, és vitték a tüzet. Gyakran elmehettek nyugati egyetemekre műveltséget szerezni. Hazahoztak minden fontos tudományt, amelyet az iskola összegyűjtött, összeérlelt és végzett diplomásként mindezeket hűséggel terjesztették az iskolákban és a gyülekezetekben. Valahányszor kitüntetésként kaptam, mindig úgy éreztem, hogy ez a Kollégiumnak is és a Kántusnak is jár. Hiszen mit érne a karnagy kórus nélkül? Ilyen formában tartom számon a Liszt-díjamat vagy a Debrecen díszpolgára címet, amely a közös munkálkodás elismerése.

» *Liszt Ferenc-díjasként magáénak vallja Liszt hitvallását, mely szerint „a művészet küldetés és muzsikusként kapocs Isten és ember között”?*

» Ha egyházi zenész valaki, akkor nem is mondhat mást. A zeneirodalomban szinte valamennyi remekmű ezt az üzenetet példázza. Az ember hálaadása, csodálata az Úristen felé, és Isten válasza, amit kapunk tőle ajándékba, a hit ajándékát. A zene története ezt a vonalat jeleníti meg és a remekművek is nagyrészt erről szólnak.

» *Ha a küldetés és a kapocs jelentőségét említettük: mind Önnek, mind a Kántusnak erős a határainkon túli kötődése. Pár éve azt nyilatkozta, fájjalja, hogy 2005. december 5-én a népszavazás sikertelennek bizonyult a határainkon túli magyarok állampolgársága ügyében. Hogy látja: az, hogy a*

Parlament a közelmúltban elfogadta a kettős állampolgárságról szóló törvényt, gyógyírként szolgálhat a múlt fájdalmainra?

» Az egyik válaszom a diktatúra idejének egy beszédes látletele: a Kántussal hamarabb repültük át az óceánt, mint hogy átléphettük volna a határt Nagyvárad, Beregszász vagy Kassa felé, hogy átmehessünk meglátogatni az ottani magyar református gyülekezeteket. Legelőször Jugoszláviába mehettünk 1983-ban. Itt volt a legszabadabb a légkör. A romániai forradalom után, 1990-ben két utunk is volt Erdélybe. A diktatúra idején rossz emlékek voltak a határátlépések megaláztatásai – ez hála Istennek már a múlté. A Kántus egyik legfontosabb feladata, hogy fenntartsuk a kapcsolatot a Kárpát-medence református gyülekezeteivel. Magam 16 éve járok Nagyváradra, tanítok a Partiumi Keresztény Egyetemen karvezetést, és építjük a vegyes kart. Amikor még öt éves volt az egyetemi képzés, bizony hősi korszakot éltünk meg a kórusal. A zene-pedagógia tanszak első évfolyamai a kórusban csodákat műveltek. Sajnos a bolognai rendszer „áldása” következtében a hároméves képzési rendszer a lehetőségeit és eredményeit tekintve messze elmarad az öt éves időszaktól. Még mindig táplálkozunk azokból az évekből.

A rossz emlékü népszavazás – érzésem szerint – érelő szerepet játszott abban, hogy mára a kettős állampolgárság lehetővé vált. Az, hogy ma már nem csak beszélni lehet róla, de meg is valósulhatott, nagymértékben annak tudható be: annak idején akkor ez sokunknak fájt. Március 15-én láthattuk a televízióban, hogy a kinti magyar vezetők Erdélyben, Délvidéken ünnepélyes keretek között vették föl a kettős állampolgárságot. Ez a folyamat hál’ Istennek megállíthatatlan.

Fájdalom nélkül szeretni

Mikor hagyod, hogy a gondolatok ne fájjanak, csak szeretsz. Mikor hagyod, hogy a csoda egy percére is, de megérintsen.

Csupán szuszogását hallottam. Úgy vette a levegőt, mint egy kisgyerek. Valami gyötört, magam sem értem, miért. Minden olyan jó volt, bár már akkor is régen elküldtem volna én.

Ez a pillanat nagyon ritka, talán kísértésnek hívják. Valami csodát reméltem, ami bár itt volt, de el is illant; akartam is, hogy maradjon, menni is akartam: hadd menjen, hisz’ egyszer úgyis el kell mennie. Kérdően rámnézett: hát ennyi volt? Ennyi hát, vágtam rá gyorsan. Mit vár ugyan el? Először talán az Élettel beszélgessem erről, én egyebet nem mondhatok, legfeljebb elképzelem, milyen lenne, ha maradna, de valójában nem akarom, nagyon nem akarom.

Egyszer majd megváltozom, s akkor én is jó leszek. Talán egyszer én is rájövök, milyen is az élet. De azt azért köszönöm, nagyon-nagyon köszönöm, hogy ha egy pillanatra is, de azt már tudom, milyen fájdalom nélkül szeretni.

Bogdán Szilvia

Harmati Edina

Őszinteség és titokzatosság

Szabó Magda kedvelőiben biztosan felmerül a kérdés: milyen volt, mikor éppen nem alkotott? Elválasztható-e egyáltalán egy író személye az írástól?

Ez részben természetes, hiszen a nagyközönség elsősorban az alkotásokra kíváncsi, és csak utána kezd érdeklődni az alkotó személye iránt. Azonban az Írók kedvelőiben mégiscsak felmerül a kérdés: milyen volt, mikor éppen nem alkotott? Elválasztható-e egyáltalán egy író személye az írástól?

A figyelmes olvasó Szabó Magda műveiből és személyes ismerőseivel készült interjúkból szemezgetve megpró-

bálhatja rekonstruálni az életművet, de teljes egészében sosem ismerheti, értheti meg azt. Mint Szabó Magda tisztelője és elkötelezett olvasója szeretném megosztani vele kapcsolatos benyomásaimat, azt, hogy művei olvasása során milyen kép alakult ki bennem Szabó Magdáról, az emberről.

„Alázatos állampolgára vagyok ennek az országnak, amelyet gyerekkorom óta szenvedélyesen szeretek. Megpróbálok úgy dolgozni, hogy a hasznára legyek.” Ezek a szavak tökéletesen jellemzik Szabó Magda Magyarországhoz fűződő viszonyát. Saját, külön hazája mindig Debrecen, a kálvinista Róma

maradt, s az ezzel járó értékrendhez tartotta magát haláláig. Hűséges volt a hazához, elveihez, szeretteihez, régi iskolájához, és észben tartotta, kinek mit köszönhet. Műveivel úgy alkotott újszerűt és érdekeset, hogy közben végig ragaszkodott a hagyományokhoz; ezeket mindig szem előtt tartotta, és tisztelte.

Hagyománytisztelőt azonban nem társult a szabályok zokszó nélkül való elfogadása, belenyugvás a korlátok közé szorítottságba. Szabálytalan embernek mondta magát, akit az idő szép lassan és kíméletesen faragott, hogy ha néha rákényszerül, akkor megtalálja

helyét a szűk társadalmi skatulyákban. A különvélemény mindig is jellemző volt rá. Enélkül hogyan is gondolkoztathatta volna el olvasóit? Mert ellenkezni, mert tiltakozni, és mindig alá tudta támasztani álláspontját. Félelmetes vitapartner lehetett.

Fent említett tulajdonságai folytán érintette olyan rosszul, mikor a korabeli politikai viszonyok miatt hallgatásra kényszerült az 1950-es években. Azonban férjével, Szobotka Tiborral ezt az időszakot is sikeresen átvészelte. Házasságuk mindkettejük számára biztonságos háttérrel nyújtott. Szabó Magda elragadtatva nyilatkozott kapcsolatukról, és férje halála után nem is próbálkozott a keletkezett űr betöltésével. Hű maradt Szobotka emlékéhez.

Attól tartok, Szabó Magdát úgy igazán már sosem ismerhetjük meg, mi, akik nem voltunk személyes ismerősei. Még akkor is titokzatos maradt, mikor önéletrajzi ihletésű regényeiben nyilatkozott magáról.

Ha magam elé képzelem Szabó Magda arcát, mindig fátyolon át, félig takarásban látom. De az tisztán kivehető, hogy egyenes a tartása, mosolyog, és a szemei bölcsen ragyognak. Mintha csak azt mondaná: „Hatalmas darabot kaptatok belőlem, ne akarjátok mindennem elvenni. Mindig őszinte voltam, és mégis maradtak titkaim. Engedjétek, hogy megtartsam őket magamnak.” Talán ez lehet Szabó Magda különös varázsának titka.

Szolyka Hajnalka

(a DRK Gimnáziumának diákja)

Angyal Ádám felvétele

Az ember halott, a költő tovább él

Kisiskolás koromban (olyan 12 lehettem) egyre inkább zakatolt bennem a kérdés, hogy miért állítják oly biztosan a magyartanárok, hogy „ezt meg azt akarta mondani a költő”? Hisz minden ember számára mást jelent egy-egy költemény, mindenki mást kap egy verstől. Van, akinek csak üres betűvetés az egész, de van, akinek benne rejlik egész lénye egy-egy lírikus alkotásban.

Feltehetően így volt ezzel maga József Attila is, egész életében folyamatosan küzdött költői elfogadottságáért. Saját kora nem értékelte kellőképp. Megfelelő elismerés nélkül hagyták meghalni. S csak távozása után hullott le a tömegek szeméről a fekete lepel, mely addig gátolta őket költői nagyságának felismerésében. Belülről mardossa az embert a kérdés: miért épp a halál szépíti meg az életet? Miért nem becsüljük meg azt, amink van? S miért csak akkor válik érdekessé, ha már megszűnt létezni?

József Attila még él. Itt él közöttünk – versei által. Minden év április 11-én zengenek fülünkben közismert és kevésbé ismert sorai. Például:

„Reménységnek és tulipánnak / Kicsi kis deszka-alkotmányba / 1905-ben ígyen / Iktattak be az alkotmányba.”

Költészetének nagysága tette halhatatlanná nevét. Az ember meghalt, de a benne lakozó költő újjászületett. Így 1964 óta József Attila születésnapja egyben a magyar költészet napja is.

Dallamok szárnyán repülni: ez a költészet. Elragadnak a ritmusok, megérint a sorok üzenete, egy pillanatra eggyé válunk a művel. Szemet gyönyörködtető, fület s lelket simogató, szívmengető művészet ez. Lényünk legmélyére hatoló érzelmek forgataga, bús s vidám melódiák, vad szenvedélyek, nagy szerelmek színtere. Olykor távoli idők szép emlékei köszönnek vissza egy költemény soraiban nosztalgikus köntösbe burkolózva. Olyan világba kalauzol el bennünket, ahová csak a kiváltságosok juthatnak el. Ez a hely az alkotó emberek otthona, mely csak elménket s szívünket kitarva nyitja meg előttünk kapuit.

Kovács Klára Éva

Angyal Ádám felvétele

Ütős virtuóz

Wesser Patrik még csak hat és fél éves, de már a Civis Big Band Debrecen együttessel és egyéni koncertjeivel is sokat szerepel. Portugáliától Lengyelországon át egészen Japánig felfigyeltek tehetségére, pedig még csak két és fél éve tanul dobolni. Egy ilyen gyermek nevelése és tehetségének gondozása nagy felelősséggel jár. *Wesser Lászlóval, Patrik édesapjával beszélgettünk.*

» *Mikor vették észre fiúk nagyszerű ritmusérzékét?*

» Alig múlt kétéves, amikor zenehallgatás közben észrevettük, jár a keze-lába, és mindenben dobol. Vettünk neki egy dobót és egy pár ütőt. Azt tapasztaltuk, hogy kis hangszerén egyre különlegesebb ritmusokat üt. Egyébként teljesen hétköznapi gyermek, ugyanúgy játszik, eszik, mint a többi gyerek. Loki meccsre jár velem! A különlegessége az, hogy kivételes a ritmusérzéke, kitartása és teherbírása. Bizonyos szegmensben kis zseninek számít, vagy jelölt – zenei téren – erre a posztra.

» *Mikor gondolták úgy, hogy fejleszteni kellene képességét és merre indultak ebben az ügyben?*

» Négyéves korában gondoltuk, hogy keresünk egy megfelelő tanárt, aki kelendő hozzáértéssel tud vele foglalkozni. Információk szerint hangszeren általában iskolás kortól tanulnak a gyerekek, de mi korábban megpróbáltuk. 2008 novemberében vittem el Kovács János ütőhangszeres tanárhoz, aki már december közepén szól, hogy karácsonyra Patrik kaphat egy normál méretű dobfelszerelést. Egy hónap alatt már kiderült, hogy nagyon tehetséges. Így kapott egy Junior dobfelszerelést, ami 1 pergő, két felső, egy alsó tom-tomból, 1 lábdobból és két cintányérból áll. Ezen tudott otthon gyakorolni.

A tanulás során, hamarosan megkezdtek a függetlenítés elsajátítását. Ez azt jelenti, hogy a kezek és a lábak párhuzamos mozgását külön választják. Ez

négy és fél, öt éves korban óriási teljesítmény, általában másfél, két éven át tartó folyamat, de Patriknál a két láb teljes különválásához elég volt másfél hónap. Nagyon gyorsan tanul. Komolyabb hangszerre volt szükség. Így tavaly karácsonyra kapott egy 20-as fúziós dzesszdobfelszerelést, öt cintányérral és duplázó lábgéppel. Ez az az eszközpark, ami megfelelően szolgálja Patrik továbbfejlődését. Mi vállaltuk a dobfelszerelés beszerzését, Kovács János tanár úr pedig a további tanítását és menedzselését; ő egyben a Civis Big Band karmestere is. Testvére – Kovács Lajos – pedig a zenekar elnöke. A Civis Big Band Debrecen legjobb zenészeiből áll. Ennek az együttesnek a tagja Patrik is.

» *Jelenleg hol tanul zenét?*

» Kovács János tanár úr mellett Tiba Sándor foglalkozik Patrikkal. Idén február 1-től a Muzsikáló Egészség Alapítványi Zeneiskolában felvette a zongora szakot is, tanára Fercsik Viktor. A dobórák a ritmusérzékét fejlesztik, a zongora a dallamvilágot ismerteti meg. A heti három dobórához jön kéthetente egy fellépés, plusz az otthoni gyakorlás.

Magyarország legjobb dzesszdobosa, Tiba Sándor elvállalta Patrikot, bár eleinte fiatalnak tartotta. Az győzte meg, hogy hallás után játszik a gyerek, kottát még nem tud olvasni. Nagyon jó hallása van, és a zene- és ütemmémóriája is kiváló. Több dobfajtán is játszik. A ritmusérzékről csak annyit: az egyik fellépésen elejtette az egyik ütőt. A levegőben elkapta, és folytatta a dobolást, majd egy alkalmas időben visszafordította az ütőt. A ritmusban nem volt hiba. Ebből látszik, hogy a mozgáskoordinációja is nagyon fejlett. Egyelőre a rockot és a dzesszt szereti zenei stílusok közül a legjobban.

» *Volt-e a családban zenei tehetség?*

» A családban senki sem foglalkozott zenével. Én nagy zenegyűjtő voltam, tíz év alatt kiépítettem egy High-End rendszert. Igényes zenét hallgatunk mindig, jó minőségben. Sosem voltunk „tv-függők”. Így a terheesség kilenc hónapja is a zene jegyében telt. Már ekkor jelezte édesanyjának, ha tetszett neki valamelyik dallam. Patrik ebbe a közegbe született bele és csiszolódott (tovább) a hallása. A ritmusérzék is csak annyiban jelentkezett a családban, hogy édesapám és én is sportoltunk egész életünkben.

» *Milyen fellépései voltak és mi várható a közeli jövőben?*

» Tavaly szeptemberben vett részt a 39. Debreceni Jazz Napokon, mint az eddigi legfiatalabb fellépő. Novem-

berben, Budafokon volt a Nemzetközi Big Band Fesztivál, ott szintén dobolt. Ezt kisebb-nagyobb fellépések követték, például: a Debrecen város bálján ütőhangszereken is játszott, februárban Karcagon lépett fel a Vasárnapi Iskola – a határainkon túli magyarokért – bálján. Többször szerepelt a Malompark rendezésében, az egy hónapig tartó Japán Maskarádén, a Farsang jegyében c. programban. Ott volt a megnyitón a Japán Császárság kulturális attaséja. Március 19-én Patrik nyitotta meg a Magyar Géniusz Társaság Konferenciáját. Áprilisban a Debreceni Egyetemen, a Fórumban dobol Patrik. Majd májusban 7-én lesz a Nemzetközi Ütős Fesztivál Cegléden. Utána irány Portugália tíz napra. Augusztus 20-án debreceni fellépés, szeptemberben pedig a dzesszfesztivál. Így a nyár is mozgalmasnak ígérkezik.

Ősszel Japán, ott egyéni fellépése is lesz. Lengyelországba is ellátogatunk, ahol egy kelet-európai ifjúsági találkozó lesz, aminek része egy tehetségkutató. Ezen már tavaly is részt vett Patrik. A távolabbi terveket nézve, tárgyalások folynak egy finnországi és indonéziai útról is. Egy másik turnéről is szó van, Japánba. Egyelőre biztos a következő évet nézve: egy Német–Svájc körút, de ezen kívül még sok más ígérkezik.

» *Milyen távlati terveik vannak arra, hogy tehetségét kibontakoztathassa Patrik?*

» Most óvodás. A különórákat nem érzi tehernek. Nagyon szeret dobolni. Egy-egy koncert után körülbelül tizenheten jönnek oda hozzám, hogy vigyázzak rá. Hogyan és mihez képest? – kérdezem én. Egy zenei tehetséget kell felnevelnünk. Nem tehetünk mást, mint éljük az életünket, legjobb belátásunk szerint. Patrik ösztől folytatja zeneiskolai tanulmányait.

Álmom, hogy Kaliforniában végezzen zenei konzervatóriumot, hiszen ott vannak a legjobb iskolák. Vágyunk, hogy művész legyen. A boldogulását nem itthon, inkább külföldön látom. A közelebbi régiókat nézve: Ausztria és Svájc. Ezekben az országokban megkaphatja azt, ami egy zenésznek a megélhetéséhez szükséges. Patrik ütőhangszeres lesz.

„A zenetanulást a gyermek születése előtt kilenc hónappal kell elkezdni” – olvasható a Kodály idézet Wesser Patrik hivatalos honlapján* mottóként. Patrik életére ez nagyon igaz. Egy villámkezü kis krokodil ül a dobok mögött, és ez még csak a kezdet...

Piskóty Teréz

Fotó: családi archív

* www.crocodiledrums.hu

Visszaszorulóban a folyóirat-kultúra

A digitális tér már most is sokat átvesz a korábbi papíralapú kultúraforgalmazásból, s ez a folyamat a jövőben nyilván még inkább föl fog erősödni. Többek között ezt nyilatkozta lapunknak dr. Fodor Péter irodalomtörténész, kritikus, a Debreceni Egyetem Kommunikáció- és Médiatudományi Tanszéknek adjunktusa, az Alföld és Mediárium folyóiratok szerkesztője, aki korábban tanított a Kölcsey-főiskolán is.

» *Hogyan és mikor alakult ki az irodalom iránti szeretete?*

» A tágan értett irodalmi művekkel való befogadó együttalkotás motivációja az ember életkorával párhuzamosan változik. Gyerekként önfeladten igyekszünk elmerülni a fikciós világok nyújtotta komplex és távoli világokban (legyen szó Karl May ál-vadnyugati történeteiről, majd az Egri csillagokról – feltéve ha az ifjú olvasó: fiú; a kisleányok bizonyára más természetű könyvekben lelik kedvüket), középiskolásként a kamaszlét bizonytalan érzelmi állapotaira keresünk gyógyírt a költészetben, felnőtt fejjel inkább a műgonddal megformált nyelv kifejezőereje lehet vonzó, illetve az az összetett értelmező viszony, mely az irodalmi nyelv által az ember és a lét között fölépül. Az olvasás, kevés kivételtől eltekintve, magányos tevékenység, ezért talán alkati tényezők is szerepet játszanak abban, ki érzi otthonosan magát szövegekkel bíbelődve.

» *Szerkesztőként mit tekint a legfontosabb célnak?*

» A folyóirat idén a 62. évfolyamánál tart, ami a maga teljességében nem is átlátható megelőzőttség a lap munkatársainak. Vitathatatlan, hogy az elmúlt bő fél évszázadban a magyar irodalom

méltán tisztelt alkotói (szépírók és tudósok egyaránt) folyamatosan jelen voltak publikációikkal a folyóiratban, aligha lehet más a céljuk a jelenlegi szerkesztőknek, hogy ez ma és holnap se legyen másként, miközben az Alföld hagyományához az is hozzátartozik, hogy a valóban rátermett fiataloknak is megjelenési lehetőséget ad. Mivel napjainkban a műbírálat elsősorban az ifjú literátorok kedvelt műfaja, így én a Szemle rovat szerkesztőjeként számos tehetséges fiatalallemberrel együtt dolgozhatom – e munka a lap mellett működő kritikusképző szakosztály, az Alföld Stúdió tevékenységében is megmutatkozik.

» *Miért tartja fontosnak az ilyen típusú lapok jelenlétét?*

» Talán nem is az nyom a legtöbbit a latba, hogy egy szerkesztő miért tartja fontosnak. A kérdés inkább az, hogy az olvasók és a megjelenés anyagi hátterét nyújtó támogatók miként vélekednek erről a kérdéssről. Köztudomású, hogy a magyar nyelvű irodalmi kultúrában legalább a 19. századtól kezdve a folyóiratok rendkívül jelentős szerepet töltek be, s az is ismeretes, hogy jelenleg pl. Németországban – a németajkú közönség méretéhez képest – koránt sincs olyan széles kínálat irodalmi és művészeti lapokból, mint nálunk. A magyar kultúra némelyek szerint túlzottan is irodalomközpontú, nálunk nagyobb botrány kerekedhet néhány rosszul megfogalmazott mondatból, mint abból, ha egy nagy fontosságú és rendkívül drágán létrehozott és fenn tartott középület nem képes betölteni építészeti és urbanisztikai feladatát. A nyomtatott folyóirat-kultúra egyébként Magyarországon is visszaszorulóban van, hogy ne menjünk messzire:

városunkban a közelmúltban szűnt meg a nagyon színvonalas és fontos Debreceni Disputa. A digitális tér per se már most is sokat átvesz a korábbi papír-alapú kultúraforgalmazásból, ez a folyamat a jövőben nyilván még inkább erősödni fog.

» *Április 11-én, József Attila és Márai Sándor születésnapján ünnepeljük a költészet napját itthon. Mit jelent ez a nap az Ön és az Alföld folyóirat életében?*

» Az enyémekben egészen prózaian azt jelenti: fölkészülök az áprilisi 12-i óráimra, többek között elolvasom két fiatal kollégám irodalomtudományi tanulmányát a következő doktori szemináriumra. Az Alföld hagyományosan a költészetnek szenteli az áprilisi számát: kiemelt jelentőséget kap ekkor a lap versrovata, az érkező prózai műfajok

terén pedig líratörténeti tanulmányokat és friss verskötetek kritikáit közli.

» *Hogyan került a Mediáriumhoz, és milyen formában vesz részt a lap tevékenységében?*

» 2007-ben kaptam fölkérést a Mediárium főszerkesztőjétől, hogy csatlakozzam a periodika szerkesztőségéhez. Mivel Magyarországon meglehetősen csekély azoknak a társadalomtudományi lapoknak a száma, amelyek a kommunikáció- és médiatudományi írásoknak is helyet adnak, nagyon fontos szerepet tölt be a Mediárium e tekintetben. Mivel az Alföldnél 2003 óta némi gyakorlatra tettem szert a kéziratok szerkesztésében, így a Mediáriumnál is e téren igyekszem hasznosá tenni magam.

Nagy Dorina

Beszélgetésbe merülve

A minap úszni voltam. Már vártam, mikor érek végre az uszodába. Az öltözőbe lépve figyelmes lettem egy beszélgetésre. Idegenek voltak, és a beszélgetést figyelve ők sem ismerték egymást.

Az egyik lány megszólalt: még hogy a sport egészséges lenne?! Badarság! Nekem a sport tette tönkre az ízületeimet, és a térdemet! – A többiek érdeklődve kérdezték: sportoltál valamit? – A lány nevetett: de még mennyire, hét évig versenyszerűen triatlonoztam és duatlonoztam. Két éve röplabdázom.

A lányok beszélgettek, de én nem folytam bele, mert engem ezek a szavak teljesen megdöbbentettek, felháborítottak – s elgondolkodtattak. Tényleg ennyi volna a sport?! Érmek, kupák, néhány oklevél, megkopott vétagok és vége?! Ekkor eszembe jutottak azok a csodálatos pillanatok, mikor én is ott állhattam izgatottan, félve a rajtvonalon, majd percek múltán semmivel se törődve, futhattam, előzhettem, küzdhettem, élhettem. Felfedezhettem az emberi erő nagyságát és végességét, majd végül célba érhettem. A célban a barátok szurkolók, edzők hangját hallgathat-

tam, levegő után kapkodhattam, és érezve hallhattam a szív izmainak ütemes összehúzóódását és elernyedését, mely még nem fáradt, mint a többi izom.

Majd felvettem a kérdést ismét: ennyi? És tovább gondolkodtam. Hirtelen nagy tűz gyulladt fel bennem, dühös lettem, miért, nem tudom. Majd az úszást elkezdve bámultam a medence kék csempéit, és kizártam mindent és mindenkit. Csak mentem.

Néhány hossz után felkiáltottam magamban: ez az, ezt kerestem! – A sport nem csak a versenyből áll, az csak a dísz, éke, gyümölcse, megkoronázása annak a hosszú útnak, amelyet az ember bejár a versenyig. Eszembe jutott az is, hogy jöttek-jöttek a körök, pergett az idő, fogytak a méterek, kilométerek, elpárologtak a gondok, gondolatok, és jött a tiszta, derült világ képe, melybe csak ekkor látunk bele igazán. Mikor nem nyomnak társaink butaságai, saját gondolataink, mikor csak a fák tiszta zúgása, a szél dallama, ereje járja át az ember belsejét.

Milyen jó csak menni, és semmivel sem törődni, s megállva megpihenni, majd lassan új erőre kapni, és szembenézni ismét a hétköznapok megterhelő,

komor valóságával, de már teljesen másképp. Sokkal tisztábban, higgadtábban, tudatosabban, lendületebben, üdébben, bátrabban, teherbíróbban.

Még mindig csak ennyi?! – tettem fel újra a kérdést. Visszagondoltam arra, mikor a töltés tetején gondot-bajt hátrahagyva tekerhettem. Akik láttak, furcsállták, miért megyek ilyen gyorsan. Mennyire felemelő érzés volt, mikor ezek a kérdések sem értek utol, mikor csak a Tisza vizének fodrozódását, a fák szabálytalan, de mégis magával ragadó alakját nézhettem.

Az igazi arca a sportnak a végeláthatatlan küzdelem, és felszabadulás. Kihagyhatatlan öröm, ha nem nyűgnek vezszük. És mégis mit csinálunk mi most? Bámuljuk a tévét, a számítógépet, benn ülünk a lakásban, talán rágódunk a nap történésein, és szívjuk magunkba a mérget, ahelyett, hogy a szabadban mozogva fellelénk az Isten adta csodákat, és közben kiengednénk a fáradt gözt.

Kató Edit
(a DRK Gimnáziumának diákja)

Eltűnt jóság?

Szaporán dobogó szív, izzadó tenyerek, gombóc a torokban és félelem. Elemi szintű, fojtogató félelem. Mindannyian ismerjük ezeket, de vajon csak egy-egy nagyobb megmérettetés előtt van bennük részünk?

Képesek vagyunk e észrevenni és meghallani azok segélykérését is, akiknek ez mindennapos? Ahogy világunk egyre inkább rohan és saját élvezeteinek él, fokozatosan hozzászokunk a terror, az erőszak mindennapos jelenlétéhez. Számtalanszor észrevettem már, az emberi gonoszság és a saját érdek fogalma mindenben túlterjeszkedik. Legyen az tömegközlekedési eszköz, sorban állás, vagy egy kisebb közösség, osztály, a legtöbben csak magukat veszik figyelembe. Ha ez viszont még nem volna elegendő, sokan úgy képzelik – tévesen –, hogy többek, jobbak másoknál, a körjük (félelemből, hatalomvágyból) verbuválódó önjelölt Heródesekkel együtt pedig lelkesen terrorizálnak bárkit, aki csak az útjukba kerül. Fiatal, öreget, diáktársat, tanárt egyaránt.

Kegyetlen a világ, olyan ember meg nemigen akad, aki képes lenne felkészülni erre, vagy magát megacélozni ilyen téren. Amikor reggelente úgy lépünk át a küszöböt, hogy a nap gondolatától is rosszul leszünk, tudva: újabb gonoszságok cél táblájává válhatunk; amikor úgy érezzük, (szinte) senki sem áll mellénk, és borzasztóan egyedül vagyunk, kihez fordulhatunk segítségért? Óvodától munkahelyig mindenhol találunk

ilyenre példát. Otthoni problémák, halmozódó feladatok, mindennapos megalázottság, tehetetlenség, fokozódó indulatok. A világnak pedig lehetetlen hátat fordítani...

Szeretnénk kiabálni, elfutni, sírni, de az sem megy. Semmi nem segít. Fogy az erő, romlik a figyelem, a teljesítmény. Az életkedv lassan elszívárog. Mit lehet ilyenkor tenni? Visszavágni, csendben túrni, mosolyogva elsétálni, vagy segítségért folyamodni?

Nagyon szeretnék választ kapni ezekre a kérdésekre. A leginkább pedig arra az egyre: hová tűnt a jóság az emberekből?

Hájer Nóra Mara

Solymosi Gábor grafikája

Skatulyák

„Ülök a villamoson, és gondolkodom” – hangzik nemegyszer a jellegzetes mondat. Én is egy közlekedési eszközön, a vidéki buszon tudok a legjobban gondolkodni. A jármű lassan dőcög hazafelé. Számat vetek, hogy ma mit tettem jól és mit nem, és mi volt tanulságos.

Nézzük az embereket! Az emberek, kik sablonokba zárják egymást. A saját álarcaink sablonjába. A lélek börtönébe. Kit az örök baleknek, kit a nagyszájú bunkónak, kit a strébernek könyvelnek el, és csodálkoznak, amikor kiderül, hogy az illető nem is olyan, mint amilyennek általában mutatja magát.

Az persze igaz, hogy az emberi agy így működik, hogy szeretünk csoportosítani, mint ahogy a pici gyermek a szavak tanulása során, amikor minden szőrös állat – cica... Am ez a kategorizálás később már igen rosszul esik. Sok színészt a szerepébe zárnak, a kisebb testvéreket bátyjaikhoz vagy nővéreikhez hasonlítgatják, mondván: „Nem értem, ő hogy lett ilyen, pedig a bátyja milyen okos, milyen tehetséges...” Pedig kizárva saját lényéből, egy másik emberhez hasonlítgatva már nem is Te vagy Te. Pedig Te Te vagy, és ezen nem változtathat semmi. Félrevezet a beskatulyázás, nem elég a külső alapján ítélni, illetve felszínesen elkönyvelni, hogy valaki ilyen vagy olyan. Mindenki összetett jellem. Egy idegennek előbb jellemünk egyik részét mutatjuk csak meg. A díszes álarcot. Teljes mivoltunkat csak idővel lehet megismerni, de ez manapság ritka.

Én is rohanok, megállt a busz.

Molnár Zsófia

(a DRK Gimnáziumának diákja)

A technika rabjai

Bármennyire is tagadjuk, nagyon is függünk a mai technikától. Jó példa erre egy áramszünet. Nincs tv, se számítógép, se rádió, nem tudunk mosni, sütni, megmelegíteni az ételt a mikrohullámú sütőben, nem tudunk kávé főzni, és sok más egyéb sem.

A technika fejlődésével a gépek egyre jobban a „fejünkre nőttek”. Megszoktuk, hogy a gépek elvégezzék helyettünk mindent, és elkényelmesedtünk. Gondoljunk csak bele: a mindennapjainkban nélkülözhetetlenné vált a számítógép: kell a munkához, vagy a hallgatónak, mert már létezik olyan házi feladat, amit csak gépen lehet elvégezni.

Én a saját bőrömön tapasztaltam meg, mennyire függök a technikától. Az egyik vasárnap munkába tartottam, mikor a buszmegállóban észrevettem, nincs nálam a mobiltelefonom. Bosszankodtam egy sort, de úgy gondoltam: simán kibírok egy napot telefon nélkül, mert én nem érzem magam annyira technikától függőnek. Tévedtem, egész nap frusztrált voltam, mert nem tudtam, mennyi a pontos idő, nem tudtam egy-két számítást elvégezni, mert a telefonomon van a számológép. Egy fontos dolog miatt fel kellett volna hívnom a főnökömet, de telefon nélkül nem lehetett. Ez az eset bárkivel megtörténhet, s elég bosszantó tud lenni. De akkor régen hogyan voltunk meg e vívmányok nélkül? Nem volt tragédia, ha otthon hagytuk a telefonunkat, vagy nem volt számítógép. Tíz évvel ezelőtt menőnek számított, akinek volt mobiltelefonja, mára már az óvodások nyakában is ott lóg egy készülék... 5 évvel ezelőtt jó, ha egy háztar-

tásra egy számítógép jutott. Mostanra már minden családtagnak jut egy. A főiskolán is egyre többen tűnnek fel lappal, és azzal jegyzetelnek toll és papír helyett.

A technológia, ha nem is figyelünk oda, de az orrunk előtt, és villámgyorsan fejlődik, de mivel mi benne élünk, nem olyan szembetűnőek a változások. Viszont a technika fejlődésével párhuzamosan egyre jobban annak rabjai lettünk.

Jó-e az vagy rossz, hogy ennyire rábízzuk magunkat a gépekre? Bizonyos szempontból jó, mert megkönnyíti a mindennapi életünket, mint például a konyhai robotgépek, amelyek sok terhet levesznek a vállunkról, vagy az adathordozók. Nem is olyan rég, még használtunk kis floppyt, amely mai szemmel nézve röhejes: 1,44 MB tárhelyű. Ma egy DVD-re egy kisebb könyvtár összes könyve elfér. Pár centis pendrive-okon nagy mennyiségű adatot hordozhatunk. Ezek azért a mindennapi életben bizony jól jönnek.

Viszont van az éremnek egy másik oldala is: néha hajlamo-

sak vagyunk túlzásokba esni. Olyan gépeket is megveszünk, feleslegesen, amelyekre nincs szükségünk – megvásároljuk akár luxusból is. Az internet elterjedésével erősödött az elidegenedés, a személytelenedés, s a társasági élet korábbi formái is eltűntek.

A mai fiatalság egy része már annyira valósnak érzi a cybervilágot, hogy ott él, és a hús-vér emberi kapcsolatokat háttérbe szorítja. Ebben – magunk mellett – a különböző chat- és közösségi oldalak is ludasak. Megdöbbenve látom, ismerőseim, akik egy házban (!) vagy egy utcában laknak, Facebookon vagy Msn-en beszélnek meg, hogy kimennek-e cigizni vagy hogy kész-e a vacsora. Számomra ez meglehetősen bizarr és ijesztő.

Nem baj, hogy a mai technika megkönnyíti az életünket, de nem szabadna túlzásokba esni. Nem kellene fölöslegesen az energiát pocskolni, és jobban odafigyelhetnénk az emberi kapcsolatainkra.

Balogh László

A pokoli helyeken vannak az igazi angyalok

Interjú Vujity Tvrtko televíziós műsorvezetővel

Könyveiről szóló közönségtalálkozójának berettyóújfalusi állomásán találkoztam Vujity Tvrtkóval, és az előadása előtti pár percben sikerült vele beszélgetnem egy picit. Közvetlen, készséges, laza és egyszerű volt. Engedte, hogy tegezzem, és az interjú közben is végig közlékeny maradt, habár már késésben voltunk a kezdéshez képest, mégsem maradt hiányérzet! Szólt a könyveiről, egyéb elfoglaltságairól és végül üzent a kommunikáció-média szakos hallgatóknak is.

Az interjúadást a Berettyó TV kérdéseire adott válaszaival kezdte, ebből idézek. Vallomással indított:

Ami tv, az könyv; ami könyv, az előadás, egymásra épülnek nekem. Két félből van egy egész, célom igazi példaképeket mutatni a magyaroknak. Úgy érzem, picit példakép-deficites társadalom van. Úgy vélem – és ez a mi újságírásunk felelőssége is –, olykor hamis példaképeket is kínálunk tálcán az embereknek, lásd pl. Gigi és Jerzy szerelme. (Ha jól tudom, végül is beteljesedett...) De talán vannak olyan emberek, akik nincsenek ugyan minden egyes nap a címlapon, mégis nagyszerűt alkottak. Fontos az, hogy ők példaképek legyenek.

Másfelől nekem – most ez egy kicsit talán nagyképűnek hangzik – olyan tudásanyagot sikerült magamba szívnom azzal, amit láttam, és esetleg más nem láthat, Észak-Koreától Luandáig, Csernobiltól a Csecsen-földig, hogy úgy gondoltam, ezt kötelezően át kell adnom azoknak, akik nézik a tv-t, olvassák a könyveimet. A sorozatból több rész nem valószínű, hogy készül. De a Pokoli történetek igazából angyalokról szóló pokoli történetek. Van egy nagyon jó magyar mondás, hogy „bajban ismerzik meg a barát”. Úgy gondolom, ennek a párhuzama az igazán veszélyes helyzetekben mutatkozik meg, az ugyanis, hogy ki az igazán bátor ember. Azok a hősök, akikről írok, nincsenek színeszagos újság címlapján semmitmondó vagy nem semmitmondó történeteikkel. Ilyen hőszám mások között Szilvás József, aki csak azért ment el Luandába, hogy

egyetemet építsen, vagy Zenti Sándor, aki azért megy el Észak-Koreába, hogy ne pusztuljanak éhen a gyerekek. Ők igazán megérdemlik azt, hogy beszéljenek róluk. Úgy gondolom, a legpokolibb helyeken léteznek a legigazibb angyalok. Őket szeretném népszerűsíteni.

» Az újfalusi közönségtalálkozó témája, hogy különböző történetekről beszélsz. Ezek a könyvek tényleg emberi sorsokat hordoznak magukban, érzelmeket, és nagyon tanulságosak. Mi motivált téged abban, hogy épp ilyen történeteket írj meg?

› Láttam, hogy tele van a terem. Ha ezek a történetek unalmasak, akkor nyilván senki nem jön el. Ez motivál. Az ismert tv-személyiség megérkezik vidékre, an-

nak a büvköre nagyjából három percig tart, udvarias taps, aztán elkezdnek ásítózni az emberek. Itt két óráig fel kell tartani az embereknek az érdeklődését, és az ingerküszöbét is át kell lépni bizonyos mértékig. Itt, Berettyóújfaluban a hallgatóimat egyáltalán nem érdekli, hogy én két hét múlva milyen jó leszek Hajdúböszörményben, és múlt héten pedig milyen jó voltam Pécsen. Őket ez a nap érdekli, semmi más.

» Melyik történet érintett meg leginkább?

› Mindegyik más és más érték.

» Szamiráról mit lehet most tudni?

› Gyermeke született, és Manchesterben él.

» Milyen hatással vannak rád ezek az esetek, amikor megírod, közben mire gondolsz?

› Elfelejtettem panaszkodni, nem vagyok pesszimista, mert nincs miért panaszkodnom. Nekem mindenem megvan az életben.

» Melyik történetednek van most a legnagyobb aktualitása?

› Annak, hogy magyar állampolgárok lettek ismét azok, akik elvesztették az állampolgárságukat.

» Miben rejlik szerinted a sikered titka?

› Például abban, hogy eljövök Berettyóújfaluba is, és tudom, hol van. És nem csak Budapest belvárosában, az V. kerületben élek.

» Meg szeretnék kérni, hogy üzenjél a kommunikáció szakos hallgatóknak. Mit tanácsolnál azoknak, akik még most kezdik ezt a szakmát, de a médiában képzelik el a jövőjüket?

› Azt, hogy elsősorban a nézőre, hallgatóra és az olvasóra legyél kíváncsi, s csak másodsorban a saját szakmai ambícióidra. Akkor sikerülni fog.

Faragó Melinda

A jövő egyházi médiája

Korszerű nyelvezet, újfajta kommunikációs irányok az evangélium hirdetésében, a református egyház internet-használatának reformja.

Ezek voltak a Protestáns médiaműhely főbb témái. A március 18. és 20. között Berekefűrdőn tartott találkozón a résztvevőket leginkább az a megújult szemlélet érdekelte, amely a Facebook, a Twitter és más népszerű internetes szolgáltatásokkal változtatta meg a médiafogyasztási szokásokat. A protestáns egyházak is hatékonyabban használhatnák azokat a közösségi hálózatokat és mikroblog-lehetőségeket, melyek szélesebb körben teszik lehetővé a kommunikációt a vallás iránt érdeklődőkkel. A médiaműhely első

estéjén interaktív ismerkedéssel vette kezdetét a programsorozat. Ennek lényege, hogy az internetes hivatkozásokhoz hasonlóan mindenki egy kulcsszót mondott magáról, a következő vendégnek innen kellett folytatni. Ez a játékos indítás is mutatja azt a szemléletbeli nyitást és kísérletet, mely a jelenlegi egyházi párbeszédre jellemző. A bemutatkozást T. Pintér Károly főszerkesztő vezette, aki mindig is örömmel fogadta (és fogadja) az Evangélikus Élet című hetilapban a fiatalok cikkeit. A lapban egyébként gyakran jelennek meg az egyházi misszió megújításáról szóló jegyzetek, a jelen főbb problémáira reflektáló írások.

Az előadók között szerepelt a nemrég megszűnt Debrecen című folyóirat

főszerkesztő-újságírója, Szénási Miklós; illetve a Lícium Médiaportál és lapunk, a Debreceni Főnix főszerkesztője, lektora, Arany Lajos is. Előbbitől az egyházi és politikai kommunikációs párhuzamokról, utóbbitól a bosszantó sajtónyelvi gondokról hallhattunk érdekes fejtegetést, különös tekintettel az elharapódzó divatszavakra. A találkozón lehetőség nyílt valódi műhelymunkára is: bárki kipróbálhatta magát a rádiós és televíziós műsorkészítésben, a Kölcsey Stúdió és a Méliusz Rádió munkatársainak a jóvoltából.

Az oldott, remek hangulatú rendezvényen ismét megbizonyosodtunk arról, milyen fontos, hogy az ország különböző részein tevékenykedő régi-új sajtómunkások személyesen is talál-

kozzanak, s kötetlen beszélgetéseken cseréljenek eszmét. Számomra egy ilyen médiaműhely mindig jó lehetőség a szellemi feltöltődésre – egyfelől kiváló alkalom arra, hogy a sajtóval kapcsolatos ismereteimet felfrissítem, másfelől, hogy a szakmát magas színvonalon művelő kollégák álláspontját egy-egy aktuális (olykor sokat vitatott) kérdésben megismerjem. Mint a modern korban élő és tevékenykedő hívó embernek, ez a rendezvény (akárcsak az előzőek is) felülmúlta várakozásaimat, megmutatva, hogy a mi vallásunk egy közösségi tevékenység, melynek az internet éppúgy lehet eszköze, mint a társasági élet „hagyományos” útjai.

Andriska János

Irány London – hány aranyat nyerhetünk?

Végéhez közeledik egy újabb olimpiai ciklus, bő egy év van már csak hátra a következő ötkarikás játékok kezdetéig. 2012-ben London lesz a házigazda, 26 sportágban, összesen 302 versenyszámban hirdetnek győztest – vajon hány aranyérem jut Magyarországnak?

Bő egy évvel a jeles esemény előtt is megállapítható, az angolok megadják a módját a rendezésnek, a kormány már bejelentette, összesen tízmilliárd eurónál is többet költenek fejlesztésre, biztonságra – van is mire büszkének lenniük, hiszen London lesz az első város, amely az újkori olimpiák 1896 óta íródó történelmében harmadik alkalommal (1908 és 1948 után) lehet házigazda. A szervezők közölték, várhatóan 6 millió jegy (minden sportágat beleértve) talál majd gazdára, a tikettek árusítását már idén márciusban elkezdték; a legolcsóbb belépő 20, a legdrágább stílszerűen 2012 fontba kerül.

A 2008-as olimpiai szereplést csalódásként értékelte a magyar közvélemény, akkor olimpikonjaink három arany-, öt ezüst-, valamint két bronzéremmel tértek haza Pekingből. Most kimondva-kimondatlanul mindenki jobb szereplésben bízik, az előjelek alapján nem is alaptalanul. 2011 elejétől változott ugyanis az állami sporttámogatási rendszer, idén már a MOB (Magyar Olimpiai Bizottság) dönt az erőforrások elosztásáról. Molnár Zoltán, a MOB főtitkára januárban elmondta, az állami támogatás mértéke a korábbiak mérten csaknem megduplázódott, idén kétmilliárd-százhetmillió forintot

osztanak szét a versenyzők között. S akkor szólnunk kell még a Gerevich Aladár-sportösztöndíjról is – a korábbi nagyszerű vívó nevét viselő alapítvány összesen mintegy egymilliárd forinttal támogatja a Londonban éremeséllyel induló sportolókat és edzőket. Az anyagi háttér tehát a korábbiaknál stabilabbnak mondható; kérdés, sikerül-e túlszárnyalni a három évvel ezelőtti eredményeket. Az 1952-es (Helsinki), máig etalonként emlegetett bravúr megismétlése utópisztikus gondolatnak tűnik, az akkor szerzett tizenhat aranyérem helyett most jóval kevesebbel is beérnénk. Osztottunk, szoroztunk, esélyeket latolgattunk, most pedig megnevezzük a leendő legjobb-jainkat: a Debreceni Főnix úgy gondolja, hat aranyéremnek tapsolhatunk 2012-ben!

Hármat szerzünk majd kajak-kenuban. Az anyai örömök előtt álló (várhatóan szeptemberben szül) Janics Natasa Londonban megállíthatatlan lesz, a 200 méteres verseny megnyerése után áll föl a dobogó tetejére. Janics ráadásul többször is örülhet majd, az általa irányított 500 méteres kajaknégyes tiszteletére is felcsendül nemzeti himnuszunk. A kenusok sem maradnak le – Vajda Attila megvédi pekingi címét, ismét nem lesz nála jobb a férfiak között ezer méteren.

Egyet nyerünk lólengésben. A világ- és Európa-bajnok Berki Krisztián Pekingről hihetetlen balszerencsével maradt le, most mindent bepótol: a budapesti tornász nyakába is a legfényesebb medalion kerül. Egyet-egyét nyerünk légpuskában és öttusában is – előbbiért Sidi Pétert, utóbbiért Marosi Ádámot illeti majd elismerés. Három kajak-kenuban, egy lólengésben, egy öttusában, egy légpuskában. Az összesen hat, készen is vagyunk. Illetve dehogy vagyunk, muszáj hatról hétre jutnunk – a Kemény-legények nem maradhatnak ki! A magyar vízilabda-válogatott mára több egy egyszerű csapatnál, szinte hungarikum. Férfi pólósaink háromszoros címvédőként (2000, 2004, 2008) szállnak majd a londoni medencébe, most sem várunk tőlük mást, mint a korábbiakban – kellemes csobbanást, önfeledt lubickolást, a végén pedig úgyszólván a piros-fehér-zöld trikó lobog a legszebben.

Papp Máté

Arany Eszter felvétele

A zumba nálunk is hódít

Sokan emlegetik manapság a szinte bombaként berobbanó új aerobic-irányzatot, melynek hivatalos neve már ismerősnek tűnhet. Ez az új stílus a zumba.

Természetesen nálam is megelőzte a híre az új aerobic-irányzatot, és, mivel mindenhol csak az igenlő visszajelzést hallottam azoktól, akik kipróbálták, úgy gondoltam én is teszek egy kísérletet, és ellátogatok egy ilyen órára.

Egy kicsit utánaolvastam az eredetének, és kiderült, hogy a zumba gyökerei nagyjából 10 évre nyúlnak vissza, a neve pedig Beto Perez kolumbiai fitnessedző nevéhez kapcsolható. Egyik alkalommal nem vitte magával

a zenéit az edzésre, csak az mp3 lejátszóját, melyen csak latin dallamú zeneszámokat lehetett találni, így kénytelen volt azokra a zenékre mozgatni az összegyűlteket. Végül annyira tetszett a tanítványoknak, hogy arra kérték az oktatót, legközebb is ilyen órát tartson.

Az edzéseket nálunk, Hajdúszoboszlón minden héten a helyi általános iskolák tornatermében rendezik. Ám e helyiségek egyre inkább szűkösnek bizonyulnak, hiszen a gyorsan terjedő hírnévnek köszönhetően az iskolák összes öltözőjét igénybe kell venni. A rendszeresen járók elmondása szerint több alkalommal kénytelenek voltak a folyosón végezni a gyakorlatokat, hiszen a terem nagyon hamar megtelt

a lelkesedőkkel. A zumbára tíz perccel az óra kezdés előtt érkeztem, az egyik barátnőmmel. Úgy gondoltuk, így majd alkalmunk nyílik arra, hogy kiválasszuk a legeladogottabb helyet a teremben, hogy ne legyen annyira szembetűnő a többiek előtt az ügyetlenségünk.

Mire beértünk, a terem már tömve volt, így az első sorba kényszerültünk beállni. Kétfalásnak nem mondanám magam, hiszem számos táncirányzatot gyakoroltam már, és több aerobik-edzés rendszeres látogatója voltam. Ezekkel nyugtattam magam.

A bemelegítő gyakorlatok után bele is kezdtünk a fitness és a latin táncok kombinációjába. Az oktató pontosan olyan ütemben cserélgette

a különböző táncstílusokat, amelyekben a zeneszámok váltakoztak. A második számnál a salsa lépéseit gyakoroltunk, a harmadiknál a mambóét, a negyedikben a sambáét, majd már arra lettem figyelmes: úgy tekeredik a csipőm, akár egy hastáncosnak.

A gyakorlatokat nem mondanám igazán könnyűeknek, de a számok közötti félperces pihenő alatt szerencsére némileg ki tudtuk magunkat fűjni. Az óra nagyon szórakoztató volt, mivel az elég gyors tempó miatt rengeteget tévesztettünk... A zumbát ajánlom mindenkinek. Erényem, hogy az önfeledt hangulat mellett még a kalóriák is égnek.

Tóth Vivien Kitti

Debreceni Főnix. Református ifjúsági lap. Kiadja a Református Ifjúsági Média Alapítvány és a Kölcsey Ferenc Református Tanítóképző Főiskola

Felelős kiadó: Dr. Völgyesi Zoltán, a KFRTKF rektora * Szerkesztőség: KFRTKF, 4026 Debrecen, Péterfia u. 1-7., T/5. Tel.: (52) 518-500/18622

E-mail: fonix@kfrtkf.hu * Főszerkesztő: Arany Lajos * Szerkesztők: Bogdán Szilvia, Harmati Edina, Piskóty Teréz

Fotóriporter: Fejes Márton * Tervezőszerkesztő: Andriská János * Tördelőszerkesztő: Turzai Nóra

Készült a Litográfia Nyomdában, Debrecenben – felelős vezető: Vécsei Tibor HU ISSN 1787-7652